

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 195.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365754928/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

opslog Amalia sine Øine, og en Taarestrøm gav hendes Smerte Luft. Den kjærlige Ægtemand betroede hende strax Alt, hvad han hidtil af Ormbu for hende havde fordulgt. Da hun hørte, at det var Valmans Grav, hun selv, uden at kjende den, havde lagt en Blomst paa, bevægede det hende inderligt, og da hun nu betragtede den velbekendte, længe savnede Ring, hendes Mand havde modtaget til hende, var det som om en tung Steen faldt fra hendes Hjerte.

»Det var da ingen Drøm!« – sagde hun og lagde Ringen paa Bordet – »ham har jeg virkelig givet den – han har baaret den i al sin Nød og al sin Forvildelse til hans sidste Time – han har sendt mig den tilbage, uden Had og Bitterhed – den sidste Lyd, du hørte fra hans Læber, var en from forsonende Psalmetone. Gud skee Lov! nu er Gaaden løst, som jeg i 20 Aar har grublet paa – nu er der Fred i min Sjæl. Gud vil være ham og os Alle en forbarmende Dømmet for hans evige Kjærligheds Skyld!«

Fra den Time kom den naturlige Farve tilbage paa Amalias Kinder. Det var som den Gift, hun engang havde indaaudet, nu var fordunstet. Hun var en lykkelig Hustru og Moder, familiefesten den følgende Dag blev ikke fordunklet af nogen Skygge fra en forsvunden uhyggelig Fortid.